Nr. 46. 1932.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 12. listopada 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1932 r.
o wyłączności nazwy „Policja“.

Na podstawie art. 2 i 153 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla organów, które używają nazwy „Policja“ i „policyjny“ — a którym w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27) nazwa ta nie przysługuje, ustala się nazwę „Straż“.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: A. Prystor
Minister Spraw Wewnętrznych:
Bronisław Pieracki

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 paźd. r. 1932. Nr. 92)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 października 1932 r.
o wycofanie z obiegu dwuzłotowych monet srebrnych.

Na podstawie art. 19, 20 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. Dwuzłotowe monety srebrne, emitowane na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 37, poz. 401) według wzoru, ustalonego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 26 maja 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 476), tracą moc prawnego środka płatniczego z dniem 31 stycznia 1933 r.

Poczynając od dnia 1 lutego 1933 r. do dnia 31 stycznia 1935 r. monety powyższe będą wymieniane oraz przyjmowane przy uiszczaniu wszelkich należności w kasach urzędów skarbowych oraz oddziałach Banku Polskiego. Po dniu 31 stycznia 1935 r. obowiązek wymiany tych monet ustaje.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 paźd. r. 1932. Nr. 92)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 października 1932 r.
o ustaleniu wzoru monety srebrnej wartości dwuch złotych.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855 zarządzam co następuje:

§ 1. Monetę srebrną wartości dwóch złotych ustalam według wzoru, którego wizerunki w graficznej reprodukcji podane są jako załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 paźd. r. 1932 Nr. 92.)

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 25 kwietnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych.

(Ciąg dalszy z nr. 45.)

Art. 173.

Na obszarze województw krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego województw śląskiego zachowuje moc obowiązującą austrjackie cesarskie rozporządzenie z dnia 15 września 1915 r. o należytościach sądowych (Dz. P. P. Nr. 279) w brzmieniu, ustalonem w art. 1 — 4 oraz 8 i 10 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 562), ze zmianami, wynikającemi z ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o kosztach sądowych na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 251) tudzież z następującemi zmianami:

1. uchyla się:

a) §§ 13, 19 i 45 powołanego cesarskiego rozporządzenia;

b) następujące postanowienia taryfy, załączonej do tegoż rozporządzenia: uwagę do pozycji 20; uwagę 3 do pozycji 24;

2. uwaga 1 do pozycji 23 powołanej taryfy otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie sprzedaży licytacyjnej należy oprócz należytości w myśl pozycji niniejszej uiścić opłatę stemplową (rozdziały dziesiąty do trzynastego ustawy o opłatach stemplowych)";

3. uwaga 1 do pozycji 24 powołanej taryfy otrzymuje brzmienie następujące:

„Niezależnie od zastosowania niniejszej pozycji taryfowej stosuje się do ugody sądowej postanowienia art. 133 ustawy o opłatach stemplowych";

4. do należytości sądowych, unormowanych powołanem cesarskiem rozporządzeniem, będą stosowane ogólne przepisy o należytościach stemplowych i bezpośrednich (§ 48 ces. rozp.) oraz § 50 tegoż rozporządzenia — z wyjątkiem punktów 3, 10 i 16.

Z przepisów, wymienionych w powołanym § 50 w punkcie 1, będą stosowane do należytości sądowych tylko ustępy 1 i 2 § 13 oraz §§ 20, 33, 47, 92 93 i 97 austrjackiej ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (Dz. P. P. Nr. 50); z wymienionych w punkcie 4 tylko § 14 ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Dz. P. P. Nr. 89) oraz § 2 uwag wstępnych do postanowień taryfowych wraz z § 1 rozporządzenia z dnia 26 maja 1875 r. (Dz. P. P. Nr. 83).

Uchwyla się punkt 13 § 50 wraz z powołanym w tym punkcie § 9 art. 1 ustawy z dnia 27 lutego 1907 r. (Dz. P. P. Nr. 59).

Art. 11 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 562) otrzymuje brzmienie następujące:

„Do podań i załączników, wnoszonych do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości, a niewymienionych ani w taryfie, dołączonej do cesarskiego rozporządzenia z dnia 15 września 1915 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 279) ani w ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o kosztach sądowych na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 251) mają zastosowanie art. 140, 142 — 145 oraz 148 — 153 ustawy o opłatach stemplowych.

Art. 157, 158, 160 i 161 ustawy o opłatach stemplowych — z wyłączeniem postanowień, które dotyczą notarjuszów — mają zastosowanie również do świadectw, niewymienionych ani w taryfie, dołączonej do cesarskiego rozporządzenia, ani w powołanej ustawie z dnia 17 marca 1932 r., a wydawanych stronom w ich sprawach prywatnych przez sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości.

Poświadczenie zgodności z pierwopisem odpisu, przeznaczonego dla zbioru dokumentów księgi wieczystej, jest wolne od opłaty stemplowej".

C. d. n.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18. maja r. 1932. Nr. 41.)

Komunikaty

(Wiadomości Samorządowe z dnia 1 i 15. XI. 1932 r. Nr. 19 i 20)
(Odpowiedzi)

VI. Która władza występuje z wnioskiem o egzekucję?

Powyższa kwestja nie jest jasno rozstrzygnięta w rozporządzeniu Rady Min. z 25. 6. 1932 o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych. Jedyną wskazówką jest postanowienie § 5: „wierzycielem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest władza lub instytucja żądająca ściągnięcia należności". Chodzi jednak właśnie o to, która władza lub instytucja powołana jest do żądania ściągnięcia należności.

Gdzie wymiar i pobór należności należy do jednej władzy (instytucji) jest rzeczą jasną, że ta władza występuje do urzędu skarbowego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie sporządzonego przez nią tytułu wykonawczego, zaopatrzonego w poświadczenie, że tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny (§ 13 i 14 rozp. Rady Min.).

Gdzie jednak wymiar daniny czy innych należności publicznych, ściąganych w trybie administracyjnym, należy do jednej władzy, a pobór do innej, powstają wątpliwości.

Po rozważeniu wszystkich okoliczności na podstawie obowiązujących przepisów, przyjść należy do przekonania, że zasadniczo miarodajnym co do kompetencji występowania z wnioskiem o egzekucję powinien być wymiar daniny (składki) względnie w braku formalnego wymiaru prowadzenie ksiąg bierczych.

a) Jeśli podatek państwowy wymierza urząd komunalny, jak np. podatek od lokali, podatek od nieruchomości, podatek gruntowy, to nie ulega wątpliwości, że „wierzycielem", który obowiązany jest wystąpić z wnioskiem egzekucyjnym do urzędu skarbowego, jest urząd komunalny wymierzający podatek.

b) Jeśli jednak np. wydział powiatowy powierza pobór powiatowych specjalnych opłat drogo-

wych magistratowi miasta niewydzielonego, to magistrat ten ograniczyć się musi — zdaniem naszem — tylko do pobrania opłat wpłacanych do kasy miejskiej, wzgl. pobieranych przez jego inkasentów i najwyżej jeszcze do wysłania upomnienia, jeśli opłata w terminie nie zostanie wpłacona. Czynność jego kończy się z odesłaniem do wydziału powiatowego pobranych sum oraz wykazu sum niewpłaconych. Natomiast rzeczą będzie samego wydziału powiatowego zwrócić się do urzędu skarbowego o egzekucję zaległości.

Inne postępowanie nie byłoby celowe ponieważ w razie zobowiązania magistratu do pełnienia funkcji „wierzyciela" w postępowaniu egzekucyjnym, musiałby on we wszystkich kwestjach, jak: odroczenie rozłożenie na raty, ewent. sprostowanie wymiaru, zwracać się do wydziału powiatowego, a następnie komunikować to urzędowi skarbowemu, co wywołaćby musiało nietylko wielkie opóźnienie, ale także zamieszanie. Przytem magistratowi niesłusznie przysługiwałyby prawa wierzyciela z §§ 31 i 35 b) rozporządzenia Rady Ministrów (wnioski o zawieszenie wzgl. umorzenie postępowania egzekucyjnego). Wydział powiatowy zaś, urzędując w siedzibie urzędu skarbowego, może daleko lepiej sam załatwiać wszelkie wnioski egzekucyjne w swoim interesie.

W tym wypadku wyrażamy inną opinję, aniżeli przy egzekucji pobieranych przez gminę premij ubezpieczenia od wypadku (patrz Nr. 18 „Wiad. Sam." str. 223), gdzie uważamy, że gmina powołana jest do wniosku egzekucyjnego. Ale stan prawny i faktyczny w obu wypadkach jest różny. Tam pobór premij ubezpieczeniowych, a nawet odpowiedzialność za premje przez gminę, opiera się na ustawie, a tu na dobrowolnem zastępstwie. Tam Ubezpieczalnia Krajowa jest instytucją krajową, oddaloną od płatnika i od egzekucyjnych urzędów skarbowych, tu wydział powiatowy jest blisko płatników i w siedzibie urzędu podatkowego oraz dysponuje fachowym personelem dla załatwiania wniosków egzekucyjnych innych swoich danin.

Podobne względy mogą przemawiać za występowaniem urzędu poborowego z wnioskiem egzekucyjnem o składki na rzecz Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego (wydział powiatowy).

c) Władzą wymiarową odnośnie opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym oraz Czerwonego Krzyża jest gmina. Chociaż tu formalnego wymiaru zazwyczaj niema, to cała ewidencja opłat należy do gminy, ona zatem ma występować z wnioskiem egzekucyjnem.

d) Szczególnie komplikuje się poruszona kwestja przy opłatach na Państwowy Fundusz Drogowy. Władzami wymiarowemi są tu magistraty wzgl. wydziały powiatowe (art. 14 ustawy o P. F. D. z 3. 2. 1931 poz. 81 i rozdział III rozp. wykon. z 3. 10. 1931 poz. 716). Magistraty wzgl. wydziały powiatowe nie pobierają jednak tych opłat, które w myśl § 49 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego przekazywane są przez płatników wprost przez P. K. O. na konto P. F. D. Przy opłatach ryczałtowanych nadto władzą wymiarową jest raczej Urząd Wojewódzki. Mimo to jednak z wnioskami o egzekucję mogą występować tylko magistraty i wydziały powiatowe jako władze wymiarowe, przy których jedynie prowadzone są księgi biercze z całą ewidencją wpłaconych sum, awizowanych im z P. K. O.

VII. Do której władzy urzędy skarbowe winny przesyłać ściągnięte sumy?

W wypadkach pod VI a) urzędy skarbowe powinny ściągnięte sumy przekazywać urzędom komunalnym, które wykonują wymiar i pobór, gdyż tam są księgi biercze i przy przekazywaniu tych sum wprost kasom skarbowym powstawałyby ciągle nieporozumienia i olbrzymia korespondencja. Chyba, że wynajdzie się jakiś praktyczny sposób obliczenia wzajemnego, aby urzędy skarbowe sumy ściągnięte na poczet podatków państwowych zatrzymywały u siebie, i powiadamiały tylko o tem urzędy komunalne, które prowadzą księgi biercze. Podobno jednak faktycznie wiele urzędów skarbowych zatrzymuje u siebie ściągnięte sumy. To samo odnosi się do punktu c).

W wypadkach pod b) urzędy skarbowe muszą przesyłać ściągnięte sumy wprost wydziałom powiatowym, jako władzom wymiarowym; jest to logiczną konsekwencją założenia wyżej przyjętego, że magistraty z chwilą pobrania dobrowolnie wpłaconych opłat, nic więcej z temi opłatami nie mają do czynienia.

W wypadku pod d) urzędy skarbowe muszą przekazywać ściągnięte sumy wprost do P. K. O. na konto Państw. Fund. Drog., tak jak to przedtem czyniły według rozp. wykonawczego magistraty wzgl. wydziały powiatowe przy egzekucjach tych opłat przez nie przeprowadzanych.

VIII. Który urząd korzysta z prawa „wierzyciela" w postępowaniu egzekucyjnym?

Powstaje wątpliwość, czy urząd, który występuje z wnioskiem egzekucji, a zatem jest „wierzycielem" w rozumieniu rozp. Rady Min., może korzystać z praw wierzyciela z §§ 31 i 35 rozp. Rady Min. co do wniosków o zawieszenie lub umorzenie egzekucji, choć chodzi o należności nie pobierane na rzecz jego, tylko innej instytucji.

Naszem zdaniem w zupełności ma to prawo formalnie, bo jest „wierzycielem", a nawet musi mieć to prawo, bo on jest powołany do wszelkich wniosków za uprawnioną instytucję przed władzą skarbową. Z tego jednak nie wynika, że nieraz przed wystąpieniem z takim wnioskiem nie będzie się musiał porozumieć z instytucją, na której rzecz należność jest ściągana; w szczególności nie będzie miał prawa darowania czegoś lub odraczania zapłaty, o ile do tego nie jest uprawniony

IX. Koszty upomnień i w ogóle opłaty egzekucyjne nie obciążają wierzyciela.

Odnośnie do wyjaśnienia pod I w Nr. 18 „Wiad. Sam." donosimy, że Izba Skarbowa w Poznaniu zgodnie z naszą opinją orzekła pismem z 16. 9. r. b. l. dz. W. II. — 353885/1/32 co następuje:

„W sprawie ponoszenia opłaty za upomnienie i dalsze czynności egzekucyjne w razie egzekucji bezowocnej wyjaśnia się, że opłaty egzekucyjne, o których mowa w § 57 pkt. 1 rozp. Rady Min. z 25. 6. 1932 (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 580) ciążą na zobowiązanym, na wierzycielu zaś tylko w wypadku przewidzianym w § 36 ust 2 cytowanego rozporządzenia (jeśli wierzyciel żądał dokonania czynności egzekucyjnej mimo uiszczenia już należności — Przyp. Red.).

W razie bezskutecznej egzekucji opłaty egzekucyjne ulegają umorzeniu, jedynie tylko wydatki w postępowaniu egzekucyjnem w myśl § 58 rozporządzenia Rady Ministrów ponosi wierzyciel".

X. Wydatki przy egzekucji danin państwowych, wymierzanych przez komuny.

(Odp.). Specjalne „wydatki" egzekucyjne, które w razie nieściągalności od dłużnika obciążają „wierzyciela" w myśl § 58 rozp. Rady Min. z 25. 6. 1932 r. Dz. U. poz. 580, jeśli dotyczą danin państwowych wymierzanych i pobieranych przez komuny w zastępstwie organów państwowych, nie mogą być przypisywane komunom do zwrotu.

Jeśli to czynią jednak urzędy skarbowe, to zachodzi tu nieporozumienie z powodu nietrafnego nazwania w § 5 rozp. Rady Min. „wierzycielem" władzy czy instytucji żądającej ściągnięcia należności. Ponieważ zaś według § 13 cyt. rozp „wierzyciel" występuje z wnioskiem egzekucyjnym, a jest nim w poruszonym wypadku komuna, interpretacja słowna stworzyłaby taką niedorzeczność, że komuna miałaby zwracać z własnych funduszów wydatki, które zarządził i poniósł państwowy urząd skarbowy przy egzekucji (bez wyniku) państwowej daniny.

Nie ulega jednak żadnej wątpliwości, że postanowienie § 58 ma na myśli „wierzyciela" w. właściwem tego słowa znaczeniu, t. j. tego, na czyją korzyść przeprowadza się egzekucję, a nie wierzyciela fikcyjnego, w rozumieniu § 5, o ile jest nim urząd działający tylko w zastępstwie właściwego wierzyciela.

Kwestję tę zdaje się już rozstrzygać pośrednio postanowienie § 100 instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych (Dodatek do Dziennika Urzęd. Min. Skarbu Nr. 20 z 22. 7. 1932 r.), który mówi: „W wypadku, gdy urząd skarbowy w związku z egzekucją należności na rzecz wierzycieli nieskarbowych przewiduje poniesienie większych wydatków egzekucyjnych, może zwrócić się... do wierzyciela... z żądaniem zaliczki". Z tego postanowienia wynikałoby, że nie jest dopuszczalne żądanie zaliczki wzgl zwrotu wydatku, jeśli prowadzi się egzekucję daniny państwowej, a zatem na rzecz wierzycieli skarbowych, czyli Skarbu Państwa.

W razie innej wykładni ten fikcyjny wierzyciel, jakim jest w tym razie komuna, sprzeciwiałby się wszelkim specjalnym wydatkom egzekucyjnym, a nawet unikałby wszczynania egzekucji tam, gdzieby nie był pewny jej wyniku, co naturalnie byłoby niekorzystne dla Skarbu Państwa

Jest rzeczą także jasną, że komuny nie mogą pokrywać takich nadzwyczajnych wydatków z odszkodowania, jakie otrzymują za wymiar i pobór danin państwowych. Jest to bowiem odszkodowanie za wymiar i pobór, ale nie za egzekucję. Dopóki komuny same te daniny egzekwowały, pobierały za to od wszystkich egzekucyj koszta egzekucyjne, z których mogły pokryć wydatki egzekucyjne nieściągalne w poszczególnych wypadkach. Obecnie mogą w ten sam sposób pokryć te wydatki władze skarbowe przy egzekucji własnych danin — z ogółu pobieranych opłat egzekucyjnych.

XI. Egzekucja wsparcia ubogiego przyznanego przez wydział powiatowy,

(Odp.) Wsparcie przyznane na zażalenia ubogich przez wydziały powiatowe względnie izby wojewódzkie (§ 41 ustawy z 1. 8. 1883 o właściwości władz administracyjnych — Zb. ust pr str. 237) — podlegają egzekucji w trybie administracyjnym na wniosek ubogiego. Mianowicie § 53 ustęp ostatni ustawy o siedzibie wsparcia z 30. 5. 1908, Dz. Ust Rzeszy str. 381—396, mówi: „Wykonanie egzekucji jest obowiązkiem władzy właściwej dla obowiązanego związku wspierania ubogich do rozstrzygnięcia w pierwszej instancji i należy o nie wystąpić do niej z wnioskiem, dołączając odnośne dokumenty".

A zatem ubogi winien się zwrócić z wnioskiem do wydziału powiatowego (izby wojewódzkiej dołączając prawomocne decyzje (orzeczenia) wydziału powiatowego (izby wojewódzkiej), a wydział powiatowy, który obecnie stracił prawo egzekucji administracyjnej na rzecz urzędu skarbowego (ewent. izba wojewódzka) wysłać winien do urzędu skarbowego wniosek o wszczęcie egzekucji w myśl § 14 rozp Rady Min. z 25. 6. 1932 Dz. U. poz. 580.

Tytułem egzekucyjnym będzie decyzja wydziału powiatowego (izby wojewódzkiej), zaopatrzona przez wydział powiatowy w klauzulę dojrzałości do egzekucji.

W ten sposób wydział powiatowy (izba wojewódzka) uważany będzie za „wierzyciela" w rozumieniu § 5 cyt rozp Rady Min. i urząd skarbowy do niego przesłaćby winnien ściągnięte sumy, o ile — co zdaniem naszem byłoby dopuszczalne — wydział powiatowy nie uzgodni z urzędem skarbowym, że sumy ściągnięte wydawane będą z kasy urzędu skarbowego wprost ubogiemu, a wydział powiatowy otrzyma tylko o tem zawiadomienie.

O ile będzie chodzić o egzekucję przeciw gminom wiejskim lub miejskim, urząd skarbowy musiałby się zwrócić o określenie sposobu przeprowadzenia egzekucji do odnośnych władz nadzorczych, t. j. wydziału powiatowego wzgl. izby wojewódzkiej (patrz „Wiad. Sam." z roku 1931 Nr. 24 str. 352 oraz § 48 cyt. rozp. Rady Min.) Ponieważ jednak tesame władze właśnie występują w tym wypadku z wnioskiem egzekucyjnym, możnaby razem z wnioskiem przesłać odrazu urzędowi skarbowemu decyzję (powzięta w postępowaniu uchwałowem) o sposobie przeprowadzenia egzekucji.

Wsparcia bieżące będą mogły być ściągane przymusowo tylko w miarę zapadłości poszczególnych rat miesięcznych Można jednak w razie niebezpieczeństwa zwłoki zażądać zabezpieczenia rat następnych po myśli Części III rozp. Rady Min. z 25 6. 1932.

OBWIESZCZENIE.

Plan zabudowania Janowa Miejskiego z dnia 1. IX. 1924 r. i plan zabudowania Kolonji Robotniczej im. Marszałka Józefa Piłsudskiego z dnia 9. VIII. 1927 r. został w myśl § 8 ustawy z dnia 2. lipca 1875 r. formalnie ustalony.

Plany są wyłożone do publicznego wglądu do dnia 30. XI. 1932 r. w Ratuszu pokój 22.

Magistrat miasta Mysłowic.

W ogłoszeniu ostatecznego składu Powiatowego Sądu Przemysłowego w Katowicach, zamieszczonem w Nr. 42 gazety z dnia 15 października 1932r. zaszedł błąd. Mianowicie zastępcy ławnika ze strony pracodawców Drowi Namysłowskiemu jest na imię Jan a nie Stefan. Redakcja.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.